

DAVID LAWS

ORFANII FÜHRERULUI

TRADUCERE DE IOANA PETRIDEAN

CORINT
FICTION

DAVID LAWS

ORFANII FÜHRERULUI

Traducere din limba engleză de
Ioana Petridean

CORINT
FICTION

Redactare: Mihaela Sofonea
Tehnoredactare: Dan Crăciun
Design copertă: Dan Mihalache
Ilustrație copertă: © Magdalena Russocka / Trevillion Images

THE FUHRER'S ORPHANS
by David Laws

Copyright © 2020 David Laws

Translation Copyright © 2023 by Ioana Petridean,
Corint Books SRL Romania

Published by arrangement with Rights People, London.

Nicio parte a acestei scrieri nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în nicio formă, prin niciun mijloc, electronic, mecanic, fotocopiere sau de altă natură, fără a se obține în prealabil permisiunea scrisă a editorului.

Toate drepturile asupra ediției în limba română
aparțin CORINT FICTION,
un imprint al CORINT BOOKS,
str. Mihai Eminescu nr. 54A, București.
www.edituracorint.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LAWS, DAVID

Orfanii Führerului / David Laws ; trad. din lb. engleză
de Ioana Petridean. - București : Corint Fiction, 2023
ISBN 978-606-088-388-3

I. Petridean, Ioana (trad.)

821.111

1

Aerodromul din North Weald, Anglia 15 octombrie 1940

Își putea imagina expresia împietrită, privirea acuzatoare, aproape că îi simțea mâna pe umăr. Era ca și cum tatăl său ar fi pilotat alături de el. Peter Chesham a înghițit în sec și și-a pus centura de siguranță, deși pocnetul metalic al acesteia nu-i dădea câtuși de puțin vreo senzație de protecție. I se părea că seamănă mai degrabă cu zăngănitul ușii unei celule.

A aruncat o privire spre locul din fața lui, la stinghia subțire de aluminiu care în curând avea să trepideze și să huruie infernal. Locul era gol, dar, în mintea lui Peter, tatăl său se afla chiar acolo, șezând cum o făcea de obicei, privind, judecând, dezaprobând. Tatăl lui era o prezență constantă, care îi conducea și îi dirija viața. Peter a tras adânc aer în piept. Nu mai era nicio scăpare acum. Nu mai exista nicio cale de întoarcere de pe acest drum care se putea transforma într-o misiune fatală, se temea el. Își vârâse singur capul în ștreang? Și-o făcuse cu mâna lui?

Trebuia să facă ceva, așa că s-a aplecat încă o dată, să verifice echipamentul din pânțelele avionului. Îi auzea pe membrii echipajului făcând verificările preliminare: motorul

pregătit de pornire; maneta trenului de aterizare coborâtă; rezervoarele de combustibil pline, comenzile de zbor funcționale. Peste toate se auzea huruitul generatoarelor.

Singurul pasager, în afară de el, era Williams, un tip slăbuț, îmbrăcat în salopetă de pilot. Iar Williams tresărea, dând primele semne de frică. Poate că panica pândea undeva aproape, însă Peter îl ignora, având de înfruntat propriii demoni. Nu-i plăcuse deloc ideea acestui zbor încă dintru început, deși nu putea să explice de ce anume. Nimeni nu l-ar fi crezut. Cu siguranță! Temerarul locotenent Chesham, parașutistul care a aterizat pe versantul unui munte și care apoi a planat până în vale, doar de amuzament? Cum ar putea un asemenea om să-și facă griji?

Dar ceea ce nu le spusese lor era ce mersese prost la ultimul exercițiu. Simplul fapt că nu fusese conștient de înălțime sau de posibilitatea de a ateriza pe un munte izolat nu-l transforma într-un prost necugetat. În orice caz, nu doar zborul în sine fusese acela care-i provocase o stare de incertitudine. Imagini pe care nu le putea reprima continuau să-și croiască drum spre mintea lui. Celula, lumina orbitoare a reflectorului, urletele și pumnii bărbaților îmbrăcați în negru.

Afară se vedea un pilot verificând profundoarele. De pe bancheta din fața lui s-a auzit un croncănit. Williams își recăpătase glasul.

— Cât de veche e rabla asta blestemată?

Peter a ridicat din umeri, în timp ce motoarele se trezeau spasmodic la viață. Se încălzeau unul câte unul, mărindu-și turația, până când au ajuns să scoată un zgomot monoton, asurzitor. Vibrațiile erau pe măsura nervilor încordați ai lui Peter.

Williams a arătat cu un gest acuzator spre parașuta de la picioarele lui.

— Ce-i asta? M-ai asigurat că nu sărim.

Peter a strigat către el:

— Îți promit.

Știa că, în calitate de lider, ar fi trebuit să dea dovadă de calm în fața lui Williams. Relația lor era una inconfortabilă, nicidecum camaraderia la care se așteptase și pe care o considera necesară. Nu avea nimic din sociabilitatea firească a prietenilor lui obișnuiți. Nu se simțea deloc bine în compania acestui bărbat.

Avionul s-a hurducat de-a lungul pistei, pentru ca la capătul ei să mugească și să vibreze, părând că fiecare nit se va desprinde de la locul lui. După câteva minute lungi, frânele au fost ridicate, iar avionul a început să prindă viteză. Hurducăturile au devenit din ce în ce mai violente, până când, în cele din urmă, mașinăria s-a ridicat în aer.

Lucrurile nu s-au îmbunătățit nici atunci. Vacarmul și vibrațiile celor două motoare radiale nu s-au diminuat. Peter, căruia îi plăceau pe vremuri zborurile în cabina piloților, s-a trezit de data asta ținându-se strâns de unul dintre suportii de sprijin, asemenea unui recrutar, cu mușchii încordați și brațul rigid.

Un membru al echipajului, care stătuse până atunci aplecat deasupra unei mese mici, acoperite de hârti și compasuri, s-a întors și a început să înainteze anevoios pe culoarul avionului. Judecând după tresele purtate, Peter și-a dat seama că era sergent de aviație. Numele lui, Jenkins, era trecut pe un ecuson alb, cusut pe salopeta de pilot.

— Trebuie să zburăm jos, a strigat el în urechea lui Peter, în timp ce pierdeau altitudine. Să fentăm radarul și

antiaeriana. Mergem în zigzag, să-i păcălim pe friți. O să fie o cursă lungă.

Atâta lucru știa și Peter. Consultase și el hărțile.

Interacțiunea i-a fost de ajutor. Peter s-a forțat să se relaxeze, străduindu-se să se comporte ca și cum ar fi fost pe cale să ducă la îndeplinire sarcina pe care și-o asumase.

— Uită-te pe fereastră, a strigat el spre silueta înțepinită a lui Williams. Ar trebui să fim deja deasupra mării. Probabil se vede foarte frumos în întuneric.

Williams n-a făcut nicio mișcare. Doar a murmurat ceva despre „toată apa aia”.

Peter și-a întors privirea. Tot mai multe imagini tulburătoare îi năvăleau pe neașteptate în minte: expresia exasperată de pe chipul tatălui său, natura imposibilă a misiunii care-l aștepta și schimbările bizare și bruște de dispoziție ale lui Dansey. Oare chiar avusese încredere în piticul acela ciudat și intimidant? Și care erau șansele să reușească? Având în vedere caracterul vag al instrucțiunilor primite și lipsa informațiilor, îi venea greu să se simtă încrezător. Ca să nu mai pomenim că misiunea era complet nerealistă. Prea amplă, prea vagă, prea evazivă. Le vorbise despre toate astea, dar ei nu-l ascultaseră.

O altă temere l-a făcut să-și schimbe poziția. S-a chircit pe treaptă, alături de sergent.

— De unde știm că, a întrebat el, terenul ăsta e propice pentru aterizare?

— Nu știm, a răspuns sergentul cu un zâmbet sardonice. Ne bazăm pe francezi. Experții lor l-au luat la pas. Așa s-ar presupune.

Peter și-a frecat bărbia.

— Acum două nopți, am renunțat la misiune în ultima clipă, a urlat sergentul. Un blestemat de gard viu care se întindea chiar de-a lungul faliei. Imposibil. O idee nebu-nească. Lumina lunii ne-a salvat.

Peter s-a silit să se concentreze și să rostească întrebă-rile la care avea nevoie de răspunsuri.

— Cât de precise sunt coordonatele de navigare? a întrebat el, gândindu-se la exercițiul acela distractiv care mer-sese prost în urmă cu mai mulți ani, când fusese parașutat pe muntele greșit.

Sergentul și-a strâns buzele cu putere.

— Ori la fix, ori anulezi misiunea.

— Cum? a întrebat Peter, arătând spre hărți, creioane și toate liniile acelea încrucișate și amintindu-și zvonurile ajunse în cabina piloților, despre bombardiere care-și rata-seră țintele și cu câte cincisprezece kilometri.

— Repere vizuale, autocontrol și o lună strălucitoare. Obligatoriu.

Sergentul a afișat un zâmbet obosit.

— Și mai avem unul sau doi ași în mânecă.

Peter și-a împreunat brațele, iar bombardierul Hudson a continuat să trepideze de-a lungul Canalului Mânecii, pă-trunzând tot mai adânc în teritoriul ostil. Munții erau speci-alitatea lui, săritul cu parașuta era doar o rutină, nici măcar armamentul nu punea vreo problemă – însă tortura era o chestiune cu totul diferită. A încercat să privească prin hu-blou, pentru a-și distrage atenția, însă imaginea interzisă a ușii celulei i-a revenit în minte. Oare va ceda, în clipa în care va fi supus interogatoriului? El și Williams repetaseră adesea un astfel de scenariu, la Conacul Fulbrough. Târâți din paturile lor în toiul nopții, legați de scaune și asaltați

de lumina reflectoarelor și întrebări agresive. Dar acelea nu erau decât antrenamente. Asta era realitatea. Oricine se teme de frică, îi spuneau colegii lui, și n-ai de unde să știi cum o să reacționezi, decât când ești pus în fața faptelor.

Huruitul monoton se auzea fără întrerupere. A încercat să deschidă ochii și și-a dorit să fie oriunde altundeva – preferabil pe o câmpie pudrată cu zăpadă – la naiba, aproape oriunde, să sape pământul tare ca piatra de pe terenul tatălui său, chiar și să azvârle cărbune cu lopata ca să alimenteze motoarele. Iar dacă fosta lui iubită, Gabrielle, l-ar putea vedea acum, îmbrăcat în uniforma asta șleampătă, ce comentariu acid ar face oare? În timp ce zbura cufundat în propriile gânduri deasupra unei Franțe întunecate, ceva i-a tulburat starea aproape comatoasă. Voci. Voci speriate. Sergentul, stând lângă pilot, toți cei trei membri ai echipajului holbându-se spre tribord. Peter s-a ridicat în picioare și a privit pe fereastră. Atenția i-a fost atrasă de flăcări strălucitoare. Flăcări portocalii, diabolice, scurgându-se din motorul de sub aripa dreaptă, cu elicea învârtindu-se încă. Și mai multe voci, în timp ce pilotul s-a aplecat într-o parte, deschizând o cutie și apăsând un comutator, după care a mai aruncat o privire spre aripă.

Peter a urmărit cum flăcările au pâlpâit de câteva ori, apoi s-au stins. S-a aplecat înainte, strigând:

— Totul OK acum?

Jenkins s-a întors, ușurat.

— Extinctorul a funcționat, incendiul a fost stins, dar va trebui să planăm.

— Să planăm?

— Să zburăm cu un singur motor. Țsta e mort. Va trebui să ne gândim serios să ne întoarcem.

Peter a mugit:

— Și s-o luăm de la capăt? a întrebat, scuturând din cap.
Cât de departe suntem?

— La vreo zece minute.

— Putem s-o facem? Să terminăm odată cu asta. Sunt oameni acolo jos, care ne așteaptă.

Din spatele lui s-a auzit o șoaptă guturală. Williams.

— Întoarceți-vă. Pentru numele lui Dumnezeu, misiunea asta e blestemată.

Dar Peter știa mai bine, își cunoștea omul. Indiferent ce motiv i s-ar fi prezentat lui Dansey pentru a-l convinge să renunțe la misiune, l-ar fi respins ca pe o scorneală. Exact cum ar fi făcut și tatăl lui.

Cei trei membri ai echipajului stăteau îngrămădiți unii în alții, vorbind cu glasuri scăzute, pentru ca Jenkins să anunțe, în cele din urmă:

— Facem o încercare.

Peter s-a lăsat pe spate, în scaunul lui, tremurând, cu pumnii încleștați și spunându-i lui Williams:

— Aproape am ajuns.

Un huruit și mai puternic, avionul zbura încă la altitudinea potrivită, iar speranțele lui Peter creșteau, după care un nou moment de haos în cabina piloților, apoi copilotul a preluat manșa, iar scaunul de lângă el a rămas gol.

Peter privea cu atenție. O tuse de undeva de jos, pilotul stând culcat pe burtă, pe podeaua dură de metal a avionului, vomitând, scuturat de frisoane.

— Îi e rău, a zis Jenkins, copilotul a preluat comanda.

— Asta-i o glumă.

O voce venind de undeva din față, dinspre omul aflat la manșă.

— Am zburat tot înainte și orizontal, în spațiul aerian sigur, asta-i tot ce-am făcut.

Capul pilotului s-a ridicat de pe podea. Cu voce gâfâită, a zis:

— Asta-i, Larkin, tot înainte și orizontal. Ține-i botul sus, OK, mă întorc imediat. Am mâncat ceva...

Cuvintele lui s-au stins. Jenkins și Larkin se înghesuiseră unul în celălalt. Peter îl vedea pe sergent ținând în mână o hartă. Avionul a început să se rotească ușor, cu novicele Larkin la manșă, cu eleronul coborât, pentru o întoarcere lină, cu cei doi privind în jos, căutând un crâmpei de lumină care să le confirme acuratețea direcției de navigare. Jenkins indica diverse repere: râul care forma o baliză strălucitoare în beznă, turla unei biserici cocoțate pe un deal, o curbă în ac de păr pe o șosea principală.

— Acolo!

Șase puncte minuscule de lumină, undeva la dreapta. Torțe aprinse de cei care le așteptau sosirea.

Mai multe șoapte în față. Avionul a coborât, iar stomacurile li s-au strâns, în timp ce planau deasupra coroanelor copacilor, căutând din ochi locul de aterizare, încercând să identifice posibile obstacole.

Copilotul a spus:

— Dă-mi coordonatele.

Jenkins a început să citească dintr-un manual:

— Redu viteza la 125 de noduri, maneta trenului de aterizare jos...

— Exact, asta e.

Decizia lui Larkin.

Curajos, dar oarecum nesăbuit, s-a gândit Peter, ascultând instrucțiunile citite în gura mare din manual:

— Coboară flapsurile, blochează roata din spate, trage manșa în spate.

Jenkins s-a întors către Peter și Williams.

— Pregătiți-vă. Strângeți-vă centurile. Capetele între genunchi.

Williams respira greu.

— Ți-am spus eu, nu-i așa, ți-am spus eu!

Lui Peter i se părea nedrept să fie expuși deja pericolului, când misiunea abia începuse. Imaginația i-o luase razna, emoțiile prevestind dezastrul. Vor fi complet spulberați, dezmembrați, răniți; va fi oare conștient? Era prea tânăr pentru asta; avea toată viața înaintea, rămânea încă atâta iubire care aștepta să fie descoperită.

Încă o răsucire, o întoarcere abruptă, înainte de manevra decisivă, aripa dreaptă părea să spulbere crengile copacilor, aplatizându-i, apoi a fost activată frâna pneumatică. Peter și-a îngropat capul între genunchi, simțind cum avionul pierde brusc altitudine, încordându-și întregul trup și temându-se de ce era mai rău.

Și apoi contactul cu pământul. Nu-și dădea seama cât de violent fusese impactul. Un pumn de cremene părea să fi lovit burta avionului, precum mâna unui uriaș. Zgomotul venea de pretutindeni și părea să răsună peste tot în jurul fuzelajului, de o intensitate asurzitoare. A fost proiectat din scaun și aruncat înapoi de centura de siguranță, iar trupul i-a amortit din pricina șocului.

Era o nebunie, dar avionul s-a ridicat încă o dată în aer, împins de forța coliziunii, după care s-a izbit din nou de pământ. Un impact zdrobitor, iar de data aceasta cabina s-a transformat într-o ceață de rămășițe zburătoare. O cascadă de obiecte, aparatele desprinse din locurile lor, toate

se izbeau haotic în jurul lui, iar Peter a simțit cum ceva greu și ascuțit i-a lovit brațul. În ciuda șocului, era conștient de sunetul sfâșietor care părea să facă una cu pământul aluminii subțire al fuzelajului. Bombardierul Hudson a început să se aplece pe-o parte, imposibil de controlat, după care o nouă coliziune l-a făcut să se oprească de tot. Au fost cu toții aruncați din scaune, cu centurile întinse la maximum, abia respirând.

În liniștea încremenirii care a urmat, Peter își putea auzi propria respirație.

— Data viitoare, a zis Williams cu o octavă mai sus decât mai devreme, să fiu al naibii dacă nu mai bine sar.

München, Germania, 15 octombrie 1940

Un șir de copilași traversa în grabă curtea școlii, îndreptându-se spre poartă și spre grupul de mame care îi aștepta acolo. Micuții, înfוליți bine, pentru a fi feriți de frig, aveau ghiozdane în spate și fesuri de lână pe cap.

— La revedere, *Fräulein* Kellner.

— La revedere, Heini.

— Zi frumoasă, *Fräulein* Kellner.

— Zi frumoasă, Anna.

Claudia Kellner era de serviciu în curte. O însărcinare pe care o primea de obicei. Cei mai mulți dintre membrii personalului reușeau s-o evite, însă ei îi plăcea să stea afară, cui-bărită în paltonul ei negru, cu guler de blană, departe de sala de gimnastică, unde Karl Drexler, purtând culoarea brună a

uniformelor batalioanelor de asalt, le ținea celorlalți profesori ore de educație național-socialistă. El fusese cel mai vocal, și toată lumea știa asta, când venise vorba de concedierea profesorilor evrei și de exmatricularea elevilor evrei.

Cineva o trăgea de palton, iar când a privit în jos, l-a văzut pe Dieter Schmidt privind-o insistent. A ciripit, cu vocea lui subțirică:

— Mama întreabă dacă poate vorbi cu dumneavoastră.

Claudia a încuviințat. Nu încercau decât cu ea. Toți ceilalți profesori le-ar fi dat același răspuns rece și formal: „Discuțiile vor avea loc în ziua dedicată părinților”. Dar Claudia a ocolit o baltă și s-a apropiat de poarta școlii cu un zâmbet larg.

— Știi că ar trebui să aștept, a recunoscut *Frau* Schmidt, dar pur și simplu nu pot. Cum se descurcă? E atât de timid și mă tem să nu rămână în urmă.

Claudia s-a aplecat, așa încât să-l poată privi în ochi pe băiețel.

— O să te străduiești tare de tot pentru mine și mami, nu-i așa, Dieter?

O încuviințare firavă. Claudia i-a zâmbit încurajator și s-a ridicat. A liniștit-o pe mamă. Băiețelul nu rămânea în urmă și i-a promis să-l urmărească îndeaproape pe Dieter, căruia îi plăcea să se ascundă în spatele clasei.

Încă zece minute. Claudia a aruncat o privire peste locul de joacă, acoperit, pe ici, pe colo, de gheața încă netopită a dimineții. Stătea să ningă. Un vânt rece bătea dinspre Alpi, aflați la mai puțin de 160 de kilometri distanță. S-a încrunțat, din pricina gândurilor care-i treceau prin minte, reușind să atragă încă o dată atenția lui *Frau* Schmidt. Simțea o legătură anume cu mama lui Dieter.

— Erika, a zis femeia. Spuneți-mi Erika.

Claudia a arătat cu degetul spre partea opusă a străzii.

— Nu-i dați voie să meargă pe cărarea aceea, a zis ea, privind spre pustietatea cunoscută sub numele de Labirintul, o încâlceală de vegetație care năpădise o zonă acoperită de clădiri abandonate.

Avea să-i avertizeze pe toți copiii în privința asta în dimineața următoare.

— Am trecut pe acolo. Când mă întorceam de pe Brienner Strasse. Mi s-a întâmplat ceva foarte ciudat.

— Ce anume?

Claudia și-a amintit ce văzuse. Mișcare printre ferigi. Chipul unui copil. Speriată, s-a oprit brusc. Puteau oare trăi cu adevărat copii mici în mijlocul acelei jungle, expuși la tot soiul de pericole ascunse? Un vechi centru industrial, plin de fiare ruginite și obiecte ascuțite. Apoi încă un chip. Claudia îi zâmbise și îl salutase, dar imaginea s-a făcut nevăzută și nu s-a mai întors.

Erika a liniștit-o. Știa.

— Nu vă faceți griji, se joacă de-a jungla, a zis ea. De-a sălbaticii care găsesc o gaură în gard. Își pun în scenă fanteziile despre sălbăticie.

Claudia le-a făcut cu mâna celorlalți copii din clasă, mulți dintre ei bine îmbrăcați, asemenea Wandei, cu paltonașul ei la modă și codițele blonde împletite. Se aflau într-o zonă eterogenă a orașului; vedeai aici bulevarde largi, cu porți uriașe și intrări somptuoase, dar și căsuțe înghesuite, muncitorești, construite în jurul marelui depou de cale ferată. Copiii nu erau o problemă pentru ea. Claudia era mereu deschisă, veselă, oferind încurajări. Colegii ei erau aceia care-i provocau frustrare. A privit spre clădirea școlii, un bloc solid și

neclintit de piatră și sticlă, în stil wilhelmian, încercând să nu se uite spre fereastra de la primul etaj, sperând să nu vadă acolo o siluetă ațintind spre ea un deget noduros, care s-o târască în încăperea aceea îngrozitoare, bastionul bărbaților, cancelaria, plină de scrumiere arhipline, ghete de fotbal și echipament de gimnastică. Și-a întors privirea, și-a lins buzele, iar atenția i-a fost atrasă pentru o clipă de tropăitul copitelor unui cal de-a lungul străzii învecinate, de zgomotul căruței și al roților învârtindu-se pe pietriș. Apoi ușurare. Grămada de mame de la porțile școlii se risipise de tot.

Odată plecat și ultimul elev, Claudia s-a îndreptat spre casă, strecurându-se, spera ea, înainte ca să-i observe cineva absența. Abia aștepta să scape, admitând față de ea însăși că avea un motiv foarte bun să se grăbească spre casă în timp ce-și trecea o mână peste ochii oboșiți. Fusese o zi lungă. Cursurile începuseră devreme în dimineața aceea și parcursese un drum plictisitor de-a lungul Dresdner Strasse, pe lângă depoul de cale ferată, de la cămăruța pe care și-o închiriasse undeva în apropiere. Un drum drept, lung de cel puțin doi kilometri, presărat cu zone umbrite de arbuștii înalți care-l mărgineau.

S-a înfiorat, și nu doar din cauza frigului, a privit pentru o clipă spre burta avionului care zbura pe deasupra capului ei și a hotărât că nu-i plăcea strada aceea. Nu trecea aproape nicio mașină. Prea puțini oameni mai aveau benzina necesară pentru a le conduce. Vile mari se înălțau pe o parte a drumului, iar pe cealaltă, o perdea de frasini, paltini de munte și castani. Münchenul nu era orașul ei. Se simțea o străină aici. Avea puțini prieteni, se simțea înstrăinată, pe cont propriu, ca și cum prezența ei aici ar fi fost o formă de pedeapsă. Și nici nu se hrănea cum se cuvine. Uneori îi

era foame, dar dorința de a mânca se risipea imediat ce-și punea mâncarea în farfurie. Pierdută în propriile gânduri, a fost surprinsă să audă, de undeva din străfundurile umbrelor, o voce șoptită. Nimic înfricoșător, nimic amenințător. Doar o voce politicoasă de femeie, venind dintre tufișuri.

— Dumneavoastră sunteți profesoara?

Claudia s-a apropiat. O siluetă firavă stătea complet nemișcată, după care a vorbit din nou.

— Pot să vă cer ajutorul?

O ezitare de moment, o urmă de îndoială, apoi:

— De ce?

— Eu și fetița mea...

Claudia a privit-o din nou, cu mai multă atenție. Un trupușor minuscul se lipise cu totul de cel al femeii.

— Am fost nevoite să ne părăsim casa. Nu avem unde să locuim.

În clipa aceea, Claudia a simțit fiorul unui déjà-vu, ca și cum ar mai fi fost o dată în locul acela.

— Cunoașteți pe cineva? a întrebat femeia pe un ton rugător. Vreun loc în care am putea sta? Poate cu dumneavoastră?

Încurcată, Claudia a întrebat:

— De ce eu?

— Iubiți copiii. Știu asta. V-am văzut alături de ei pe terenul de joacă. Recunosc o persoană cu adevărat empatică.

Claudia a mai făcut un pas spre femeia din fața ei, pentru a o privi mai bine. Avea părul încâlcit, o haină fără formă și ceva era în neregulă cu gura ei. Și fetița avea o inflamație la buză.

— Ce s-a întâmplat?

— Știți ce se întâmplă cu oamenii pe care statul nu-i place.

Era o declarație care rezuma dilema de care Claudia se străduise atât de mult să scape. Își atinse un loc de pe ceafă, gest asupra căruia mama ei îi atrăsese atenția. Făcea asta ori de câte ori era stresată. Era o situație dificilă, cu care sperase că nu avea să se mai confrunte niciodată. Părăsise Praga tocmai pentru a scăpa de tragedia și dilema părinților înfricoșați și a copiilor nedoriți: evreii, socialiștii, sindicaliștii și toate celelalte grupuri pe care regimul era decis să le urmărească și să le distrugă. Chiar și în clipa aceasta, antipaticul ei coleg, Karl Drexler, predica o astfel de propagandă a urii în sala de sport a școlii.

— Știi ce li se întâmplă oamenilor care oferă adăpost? a întrebat Claudia.

— Suntem disperate.

Claudia, stând acolo, la adăpostul tufișului, a oftat din toți rărunchii și a luat hotărârea. Un biet compromis, dar asta a fost tot ce-a reușit să facă pe moment.

— O singură noapte. Dacă ne vede cineva, suntem condamnate amândouă. Iar camerele ar trebui să fie pentru o singură persoană... chiar și în cazul în care ești un om obișnuit.

Iată! Până și ea folosea înspăimântătorul eufemism. *Un om obișnuit*. Amândouă cunoșteau foarte bine situația. Femeia și fetița nu erau oameni obișnuiți. Făceau parte din societatea interzisă a Germaniei, o legiune de suflete pierdute, care șterpelea de ici, de colo, se ascundea și supraviețuia nevăzută de ochiul autorităților, prin hambare, beciuri și poduri prăfuite. Scufundate, sub pojghița oficială.

Cum se spunea pe atunci, Claudia avea acum două „submarine” proprii.

Undeva în Franța

Peter ședea pe o movilă, așteptând verdictul în privința avionului prăbușit. Membrii echipajului studiau ce mai rămăsese din fuzelaj, în timp ce pilotul, un tip pe nume Mahoney, se întinsese pe pământ și își masa piciorul lovit, ținându-se cu cealaltă mână de stomac.

Aterizarea forțată fusese o nebunie. Privind cât de distrus era bombardierul, lui Peter nici nu-i venea să creadă că supraviețuiseră – dar o făcuseră. Se simțea ca un idiot punând o întrebare al cărei răspuns era unul evident, și cu toate astea s-a simțit obligat s-o facă.

— O să mai zboare?

Tot ce a primit drept răspuns au fost mormăieli și rididări din umeri. Nu arăta deloc bine.

Își luase deja echipamentul din avion – aparatul de radio, hărțile, instrumentele, aparatul foto, genunchierele – nu păreau cine știe ce, comparativ cu ce aveau de făcut. Apoi și-a trecut în revistă opțiunile. Primul cuvânt care i-a venit în minte a fost „eșuați”. Cu amărăciune, și-a amintit vorba instructorului de la Ringway: „Planurile puse la punct cel mai bine nu supraviețuiesc primului foc de armă.”

Peter a pufnit. Lucrurile erau deja anapoda. Apoi a început să-și pună din nou întrebările și mai dificile, care-l bântuiseră de-a lungul zilelor de antrenament. Întrebări fără răspunsuri convingătoare.

„Cum Dumnezeu m-am băgat în chestia asta?”

„Ce dracu' fac eu aici?”

A tras adânc aer în piept și și-a adus aminte că totul a început în Suffolk, în casa părinților lui din Bury St Edmunds, cu numai câteva săptămâni în urmă. Era serata lor muzicală. Iar el habar n-avusese în ce fel avea să-i schimbe viața...

Muzica fusese întreruptă cu o brutalitate revoltătoare. Cvartetul de pian al lui Schumann era în plină desfășurare – coardele în crescendo, sunetele vibrante ale clapeleor pianului, întreaga frumusețe a piesei se revărsa în interpretarea entuziastă a lui Peter, a mamei lui, a mătușii și a tinerei refugiate, Helga. Apoi brusc, ca și cum cineva ar fi rupt coarda unui arcuș, muzica a fost redusă la o tăcere apăsătoare.

Toți cei patru interpreți și-au întors privirile spre ușa de la intrare, care fusese izbită de perete, în zgomot de alamă veche. Un bărbat cu păr grizonant, de vârstă mijlocie, cu o mustață neagră, deasă și o pereche de ochi pătrunzători, se oprise în cadrul ușii.

Charles Chesham n-a rostit decât un singur cuvânt:

— Musafir.

Nimeni nu s-a împotrivit și n-a protestat. Nimeni n-a insistat, cerând un răgaz pentru a încheia concertul. Dezamăgirea le-a fost trădată doar de câteva oftaturi adânci. În

cele din urmă, mama lui Peter și-a întrebat soțul, în tăcerea bruscă ce a urmat:

— Cine?

— Andrew.

— Când?

— Zece minute. Deja pe drum.

La auzul acestor vești, grupul de muzicieni s-a împrăștiat, mama s-a încruntat, privind în direcția bucătăriei, apoi i-a aruncat surorii ei un zâmbet obosit. Klarissa își împacheta violoncelul; Helga își așeza cu mare grijă vioara în cutia albastră, căptușită cu catifea. Și Peter era dezamăgit. Începuseră să cânte, stând dispuși în cerc, pe scaunele lor din lemn de trandafir, veseli, râzând de propriile greșeli, mai ales în clipa în care Klarissa își agățase vârful violoncelului în colțul covorului persan. Râsesse și el, în ciuda iritării provocate de faptul că una dintre clapele sol ale vechiului pian Broadwood nu se mai auzea. De ce foloseau încă pianina aceea veche? Din pricina zgârceniei tatălui său? Cu toate astea, au reușit să dea o notă intensă, precisă și expresivă interpretării lor. Își propuseseră să atace Haydn data următoare, apoi muzică tradițională englezească, *The Flowers of Ashgill*, și o lucrare de Telemann.

Dar asta nu se va mai întâmpla. Iată-i pe toți părăsind studioul de pictură: îmbrățișări împărțite mătușii și tinerii care se pregăteau să plece spre casa lor, aflată în cealaltă parte a orașului. Klarissa era cea veselă, cea cu care îți făcea mereu plăcere să-ți petreci timpul, spre deosebire de serioasa lui mamă. Iar Helga, o fată slăbuță, în vârstă de cincisprezece ani, era la fel de dedicată muzicii pe care o interpreta, ca în ziua în care Peter o văzuse pentru prima dată, în urmă cu câteva luni, când trenul pe care

fusese inscripționat *Kindertransport* poposise în gara din Liverpool Street.

După ce ușa de la intrare s-a închis, Peter s-a îndreptat spre bucătărie, știind că musafirul nu era deloc o persoană pe placul mamei lui. De obicei era atentă în a-și ascunde resentimentele, însă aceasta fusese o adevărată intruziune. Întâlnirile lor muzicale erau plăcerea ei. Acum zăngănea cea mai bună veselă Royal Doulton Windsor, așezând pe blat ceșcuțele de ceai, într-o stare de vădită iritare.

— Ce vrea? a întrebat în clipa în care l-a văzut pe Peter.

Musafirul era Sir Andrew Truscott, contactul sus-pus al tatălui său la minister.

— De ce să faci vizite la o oră atât de târzie? a continuat ea. Ne-a distrus întâlnirea. Nu putea să mai aștepte puțin?

Peter și l-a scos repede din minte pe oaspete, iritat doar de faptul că plăcerea mamei fusese tulburată. Muzica o binedispunea, iar în ultimele săptămâni devenise foarte îngrijorată cu privire la soarta familiei fratelui ei, din Elveția. Locuiau foarte aproape de frontiera cu Germania nazistă.

Apoi mai era neliniștită și din pricina lui Peter.

— Mi-aș fi dorit atât de mult să continui să lucrezi cu domnul Winton. Să ajuți refugiați e mult mai bine decât asta, a zis ea, trecându-și degetele peste vestonul de lână al uniformei de luptă a fiului ei. Te-ai descurcat atât de bine cu toți acei copii.

— Și eu mi-aș fi dorit asta, a spus el, dar am mers cu toții înainte, a zis, ridicând din umeri. Nu mai sunt refugiați. Războiul și tot tacâmul.

— Războiul ăsta tâmpit, a zis ea, cui i-ar putea servi așa ceva? Numai suferință și moarte. Nu vreau să fii trimis în cine știe ce tranșee pline de noroi, să fii împușcat, să sari în

aer, să fii înjunghiat sau gazat. Exact ca data trecută. Când își vor învăța vreodată bărbații lecția?

— Nu sunt prea multe tranșee în Cairngorms, i-a răspuns el zâmbind strâmb.

Ea l-a privit cu dragoste – singurul ei copil, un tânăr de douăzeci și trei de ani, înalt, suplu și arătos.

— Urăsc războiul, a zis. Bombe care cad din cer. Nemilos, oribil.

Peter a oftat. Pășeau pe un teren minat. Era de acord cu ea. În ciuda uniformei, nu era un războinic, dar a da glas acestor sentimente însemna să atragă asupra sa un val de critici. Nu adoptai o poziție pacifistă în haosul ăla, iar Peter se asigura că nu spune astfel de lucruri când se afla în preajma tatălui său. Spre dezgustul acestuia, refuzase să se înscrie voluntar în forțele aeriene, mulțumit să rămână instructor în școala de schi a armatei.

— Îi tot dă înainte cu parașutiștii, a zis el. Cum că experiența mea ar fi neprețuită.

Mama lui s-a strâmbat, în timp ce scotea tava pentru ceșcuțele de ceai.

— N-am încredere în omul ăla, a spus ea, arătând cu degetul spre salonul în care oaspetele va fi întreținut cum se cuvine. Sunt prea secretoși, el și tatăl tău. Iar mie nu mi se spune nimic. Ce-i așa de urgent, încât e nevoie să vină aici în seara asta?

Peter a ridicat din umeri.

— Cine știe? Probabil ca să discute despre cariera mea după terminarea războiului.

Femeia a îndreptat degetul arătător spre el.

— Nu accepta să faci nimic din ceea ce nu-ți dorești, a zis.

Zgomotul soneriei a pus capăt conversației. Peter știa că era norocos să se afle pe lista scurtă a celor selectați pentru un curs de management, după terminarea războiului, la The London and North Eastern Railway¹, în cadrul căreia Sir Arnold Truscott era un membru notabil. Cu toate astea, părea ciudat ca un astfel de interviu să aibă loc în salonul din casa familiei sale.

Sir Andrew avea aspectul cuiva care se afla în permanență pe scenă: păr alb, ondulat cu grijă, o mustață cenușie, ordonat tunsă. Avea o ținută formală, costum albastru, sacou și o cravată asortată. O batistă albă se ițea din buzunarul de la piept, iar butonii și bijuteriile din aur erau expuse privirii. Fusesse numit cavaler grație serviciilor sale în slujba națiunii, în calitate de proiectant al locomotivelor devenite emblematice, care transformaseră compania într-un echivalent al vitezei și modernității, și ca o figură remarcabilă în domeniul comerțului.

Cu toate acestea, nu fusese mereu atât de impunător, înnobilat și prețuit. Pe vremuri, el și tatăl lui Peter fuseseră ucenici în ateliere. Peter a zâmbit în sinea lui, nefiind sigur că entuziasmul lui față de companie și activitatea acesteia se putea compara cu entuziasmul lor.

A intrat în salon, unde cei doi prieteni – dar oare chiar erau prieteni? Sau doar colegi? Sau conspiratori? – discutau în șoaptă, lângă șemineul elegant.

Apoi a urmat surpriza. Ambii săi părinți au fost invitați să părăsească încăperea, iar Truscott s-a așezat în fotoliul tatălui – cel în fața căruia se afla un taburet tapițat cu

¹ London and North Eastern Railway (LNER) a fost una dintre cele patru mari companii feroviare britanice din prima jumătate a secolului XX, care a funcționat între 1923 și 1948 (n. red.).

mochetă aurie – și a scos din raftul de cărți un volum de dimensiuni mari.

L-a fluturat spre Peter.

— Ți-e cunoscut?

Peter s-a uitat la desenul mare în care apărea calea ferată a lui Isambard Kingdom Brunel¹, ce ducea de la Paddington la Bristol, cu ecartamentul de peste doi metri.²

— Îl știu de când eram copil, a zis el. Am crescut cu el. Mi-a marcat copilăria.

Truscott a lovit ușor pagina cu degetele.

— Despre asta vreau să vorbim, a zis el. Despre potențialul imens al unei linii de cale ferată de asemenea dimensiuni.

Era un test? Parte a unei tehnici subtile de intervievare? Peter, profitând de ceea ce i se părea a fi un semnal, s-a lansat într-un subiect care îi era cât se poate de familiar. Brunel a fost un vizionar, a zis el. A construit poduri frumoase, linii de cale ferată drepte și rapide, precum și un vapor cu abur, care să opereze curse spre America, dar singurele care nu rezistaseră fuseseră căile ferate cu acest ecartament uriaș de mare. Brunel a fost nevoit să renunțe la ele, în favoarea celor ale lui George Stephenson, de dimensiunea unei trăsurii cu cai, a celor pe care astăzi le cunoaște toată lumea. A fost marea inovație care n-avea să fie niciodată pusă în practică, a adăugat Peter. Ce s-ar fi întâmplat dacă Brunel și-ar fi dus proiectul până la capăt? În ce fel ar fi fost diferită viața noastră astăzi?

¹ Isambard Kingdom Brunel (1806–1859) este considerat unul dintre cei mai importanți ingineri ai secolului al XIX-lea, care a revoluționat transportul public și ingineria modernă (n. red.).

² Utilizarea unui ecartament mai larg (2,137 m) decât cel obișnuit (1,435 m) a fost una dintre deciziile controversate ale lui Brunel (n. red.).

Truscott a dat aproape imperceptibil din cap, după care și-a aprins o țigară de foi. Avea un miros de mucegai aromat, scoarță de copac și hârtie veche. Peter a simțit înțepătura unui resentiment văzând îngâmfarea acestui bărbat, care se simțea îndreptățit să se plimbe liber prin încăpere, să ia cărțile din rafturi și să facă orice altceva și-ar fi dorit. Poate că tocmai acest lucru l-a făcut să se lase atras într-o izbucnire de sinceritate periculoasă. Cum i-ar fi putut spune acestui bărbat că era un nonconformist într-o familie de ingineri? Că îi plăceau teatrul, baletul, concertele; orice avea legătură cu oamenii; oamenii erau preferabili mașinilor.

— Ideea e că am anumite rezerve în ceea ce privește cariera mea în cadrul companiei de căi ferate, a îndrăznit el. Nu știu dacă acesta este drumul potrivit pentru mine.

Buzele bărbatului în vârstă s-au încordat, ca și cum Peter tocmai ar fi strigat o obscenitate în mijlocul bisericii.

— În cazul ăsta ai fi un mare prost, a zis el.

— Dar trebuie să fiu sigur...

— Nu foarte mulți tineri au parte de o asemenea șansă, a spus Truscott. O cale netedă, până la vârful companiei. Numai un prost sadea ar respinge o asemenea tradiție de familie, serviciul în slujba companiei înseamnă serviciu în slujba țării.

Truscott s-a oprit, furia citindu-i-se în toate trăsăturile feței. S-a întors, cu ochii ațintiți asupra bibliotecii. Probabil că nu suporta să-l privească pe tânărul nerecunoscător din fața lui. Părea să vorbească printre dinții încleștați.

— În ciuda ultimelor tale remarci...

S-a oprit, pentru a trage adânc aer în piept. Următoarele lui cuvinte, i s-a părut lui Peter, au fost rostite de un bărbat care nu putea tolera să fie contrazis.

— În orice caz, trebuie să continuăm această conversație.

— Trebuie?

— În interesul țării, a zis Truscott.

Iar lucrul acesta i-a stârnit chiar mai multă confuzie lui Peter. Truscott suferea de secretomanie. Se mutaseră în biroul tatălui său, verificând ferestrele, draperiile și vorbind în șoaptă.

— Ideea este că, dacă Brunel ar fi câștigat bătălia ecartamentelor cu Stephenson, astăzi am fi putut transporta lucruri mai mari, mai grele și am fi avut servicii mult mai eficiente. Este un uriaș pas înainte, pe care țara asta nu l-a făcut niciodată.

Peter era confuz. Despre asta era vorba? Despre interesul național?

— De ce am senzația că propuneți să derulăm istoria în sens invers?

Scepticismul luase locul precauției.

— Sunteți sigur? E mult prea dificil. Să despicăm toată țara, pentru a construi șine mai late? Națiunea nu ar fi de acord cu așa ceva.

Truscott s-a crispat, apoi a încuviințat, căzut pe gânduri.

— Nu aici, în Marea Britanie... dar poate într-o altă țară, unde se plănuiește o rețea de șine cu ecartament lat, care să domine întregul continent? Ca student la inginerie, nu te stârnește un astfel de proiect?

Peter a expirat încet. Interviuul acesta era despre altceva. Pentru a câștiga puțin timp, a întrebat:

— Și cât de lat înseamnă lat... în această altă țară?

În ochii bărbatului s-a văzut o sclipire.

— Trei metri. Gândește-te numai, aproape zece picioare. Absolut colosal. O provocare pentru orice inginer.

— Și această țară are un nume?

Truscott a studiat chipul lui Peter preț de câteva secunde, înainte de a spune:

— Germania lui Hitler.

A urmat o pauză lungă, care l-a făcut pe Peter să-și dea seama că acela nu putea fi un test. Doar ei doi, tatăl fusese exclus, vorbind despre Germania, în timp ce Truscott aducea în discuție acest subiect în fața unui tânăr care nici măcar nu făcea parte în mod oficial din companie? Nimic din toate astea nu avea vreun sens, așa că Peter a întrebat:

— Sir, de ce îmi spuneți toate lucrurile astea?

Truscott nu i-a răspuns. În loc de asta, i-a arătat spre un atlas al lumii de mari dimensiuni, expus pe peretele biroului tatălui lui Peter, și l-a îndemnat să-l privească în timp ce făcea gesturi largi, descriind cu brațele cercuri pe deasupra Europei, până în Franța, către vest, și până adânc în teritoriul Rusiei, spre est, toate având drept centru Berlinul.

— Hitler a început deja să-și construiască rețeaua cu ecartament lat, a zis el. O numește *Breitspurbahn*. Ecartament lat. Iar unele dintre linii sunt deja funcționale.

— Deci a făcut și ceva bun totuși?

— Uluitor, surprinzător și fascinant pentru un inginer, a zis Truscott. Dar periculos, foarte periculos pentru noi, cei din Marea Britanie.

— O nouă cale ferată? De ce ar fi ceva periculos?

— Nu pricepi? Viteză mare și capacitate uriașă de transport. Asta înseamnă că își poate deplasa armata oriunde pofteste, mult mai repede decât am putea noi reacționa, folosind transportul maritim. Și-ar putea muta cu un singur tren o întregă divizie de tancuri aducând-o în raza de

bătaie a puțurilor de petrol din Orientul Mijlociu, înainte ca vapoarele noastre să apuce să iasă din port.

Între sprâncenele lui Peter s-a format o cută.

— Da, dar nu controlează tot acest teritoriu... cel puțin nu încă!

— O va face în curând! Fie prin negociere, intimidare sau invazie. Asta susțin ultimele rapoarte ale serviciilor militare de informații. Oficial, nu am dreptul să divulg astfel de informații.

— Atunci, a întrebat Peter ezitând, de ce o faceți?

— Pentru că anumite persoane mi-au solicitat opinia în calitate de expert. Și, trebuie să te previn, pe parcursul discuției, am menționat numele tău.

— Numele meu? a întrebat Peter, nevenindu-i să creadă. Truscott a încuviințat.

— Le-am povestit despre descendența ta elvețiană, despre faptul că vorbești germana fluent, că ai cunoștințe de inginerie a căilor ferate, că faci parașutism, practici *wing walking*, schiezi... și s-au arătat foarte interesați.

Peter și-a deschis brațele într-un gest larg.

— Dar de ce?

— Asta îți vor spune ei. Te vor contacta în curând, așa că am venit să-ți spun înainte ca ei să ia legătura cu tine, ca să fii prevenit și... în gardă.

POȚI GĂSI SPERANȚĂ ÎN VREMURILE CELE MAI ÎNTUNECATE?

MÜNCHEN, 1940. Mai mulți copii evrei, zdrențăroși și înfometati, se ascund într-o zonă cu vegetație sălbatică din preajma depourilor din oraș. Părinții lor au fost trimiși în lagăre de concentrare, dar copiii au reușit să scape și se adăpostesc îngroziți de teama Gestapoului.

Profesoara Claudia Kellner descoperă existența acestor micuți când se hotărăște, riscându-și propria siguranță, să le ofere adăpost unei mame și fetiței sale, care o abordează disperate.

În acest timp, tânărul spion britanic Peter Chesham reușește să pătrundă pe teritoriul celui de-Al Treilea Reich, infiltrându-se printre muncitorii de la depou. Dar misiunea sa secretă este amenințată atunci când descoperă uluit ascunzătoarea orfanilor.

Dacă își va duce la capăt planul, acesta va avea consecințe fatale pentru toți cei din jurul lui, însă, dacă nu o va face, naștii ar putea câștiga războiul. Peter se confruntă cu o dilemă teribilă: să respecte ordinele sau să salveze copiii.

Decizia lui ar putea determina soarta istoriei...

O LECTURĂ PERFECTĂ PENTRU FANII LUI HEATHER MORRIS ȘI ROBERT HARRIS

„Dacă vă plac romanele palpitate, din genurile *mystery* și *thriller*,
cu dialoguri captivante, personaje problematice și cu un strop de umor britanic,
Orfanii Führerului este cartea potrivită pentru voi.”

KELLY WATLEY, *NetGalley Team*